

LÁSZLÓFFY CSABA

Szabolőrinces április

1.

*Csapdába estem. Árnyékpallón
egyensúlyoztam üresség felett. -
Ha újrakezdhetném, mit nem lebet,
egy szörnyetegre nem fakardom
fognám, mint rémálmomban hajdanán!
Teremtő indulat, még gőg se
képes, az értelmet legyőzve,
olyan önzésre, mellyel a halál
sújt bennünket. Nem Gilgamestől
örököltem a kétely keserű
ízét: nem jutok át soha! ... A mű
pajzsa nem véd meg. (A keresztről
mondj le, ne tetszelegj az áldozat
szerepében: sorsod hóhéra vagy.)*

2.

*Az áprilisi fergeteg! Megint
büntársaddá teszel; a benti
vihar sodrásából ki ment ki? -
egy gyilkos szó elég, ha meglegyint.
Mit számít már, hogy a tiéd volt
s rettegve óvtad, amit összetörsz;
úgy érzed, ölnek, vagy éppen te ölsz -
az élni vágyó benned rég holt!
Csupaszon, ahogy a hús kelleti
magát: „Miért gyötrődöm?! Más kép
ugyanígy vágyat szül, de másképp
él és éltet!” - veted oda neki.
A látvány mögöttiből mintha már
nem lenne semmi. A kín fölzabál.*

Az angyalok relatív örökkévalósága

E.-nek

*Szállj magadba! – mondja és rám sandít.
Egy titok után kutat, amelyre csupán egy
másik titok (az övé) adhatna magyarázatot.
Keserű füst kaparja a torkomat, elől az
udvarban fonnyadt kerti gazt égetnek, kicsípett
újpolgárok sietnek el fintorogva a kapu előtt.*

*A nappalok vagy az éjszakák hátborzongatóbbak?
Csak azt tudom, hogy az értelmetlen önsanyargatás
felér egy Fekete Mágiával. A nyúlós rémálmok
aggasztóbbak, mint a hétköznapi halálfélelem.*

2000. IV. 1.

Anyámban nincs időzavar

Péterfy Jenő emlékére

*Meghajolva a gótika boltívei alatt,
hogy el ne nyeljen a Pokol.
Szégyellősen térdepelsz a mama
mellett, behunyva szemed.*

*Elejtett, széttöredezett szavak,
mint lábak alatt ropogtatott drága
tükörtörmelék. Ez a rég megfakult
száj a tiéd, anyácska? Szemed
elapadó tó, két kebled süllyedni kész
halom; mennyi por rakódott
aszott bőrödre, ahogy a székek kar-
fáját letörölted s a zongora fedelét.
Olyan szürke lettél, mint egy egérke;
de mielőtt a kétkezdés poklát
kijártad volna, nő voltál te is.*

*Fáklyásmenetelők, elsötétített
hangversenyterem; mintha ott lennél
a tolongó, néma árnyak között,
a comb, a hajlatok vonulatán csak
szilánkok, szállagörbület esedezik a
testetlen hangok után. Egy dilettáns
nyiszitelő vonója torokszorító, rekedt
hangokat szaggat ki a hegedűből.*

*Talán az én önzésemen is múltott,
hogy a haszontalan morzsalétedben
olyan hamar felszippantott az Úr.
Egyszer, emlékszem, haragra
lobbantál, mert kinevettem kicsinyes
buzgólkodásodat, látva, hogy a szaka-
dozott torontáli szőnyegre kiöntött
langyos tejet törölgeted.*

*A meghasonlott kedély és a kétkedő
elmék számára a mai világ, azt mondják,
jó termőtalaj. Ott, ahol mindenki önző
és minden kiszámított, eszelősség
kísérti meg olykor a szellemet. Elég,
ha egy kiáltás eltalál, egy élesebb
zajszilánk, hogy elvágja a halántékon
átütő eret... Mintha kontár sebész kezére
kerültél volna – akár a nemzet maga is.
A közszellem eliszaposodott, s mint betegség
nő a végzettudat.*

*Te, akiben már nincs idő-
zavar, te már tudod, hogy nem érdemes
visszatérni a világba – még azért sem,
hogy az ember bosszút álljon
az elszenvedett értelmetlen kínokért.*

2000. április 4.